

Mano augintinis

Aš turiu šuniuką vardu Taksas. Taksui jau 11 metų. Jis gimė Anglijoje. Jį dar visai mažiuką parvežė mano brolis namo. Mūsų šuniukas ilgaplaukis, juodo kailiuko su balta papilve. Kadangi Taksas tikras išdykėlis, dažnai iš lauko grįžta susivėlęs. Takso akys labai gražios, o nosytė maža ir juoda. Takso ausytės nedidelės, bet į jas žiūrėdama žinau, kada jis būna linksmas, o kada liūdnas.

Man labai patinka mano šuo, nes jis yra protingas, klauso mano paliepiimų: atneša numestą malką, kamuoliuką. Grįžusi iš mokyklos aš išvedu Taksiuką pasivaikščioti. Dažnai mes nueiname iki upės. Vasarą aš Taksą įmetu į vandenį ir jis moka išplaukti į krantą.

Mano šuniukas yra labai išauklėtas. Kai jis nori valgyti, atsisėda ant dviejų kojų ir uždeda savo letenas man ant kojų. Kai jis nori į lauką, stovi prie durų ir cypia.

Taksas ne visada būna geras. Kartais jis aploja svetimus vaikus, bėga jiems iš paskos ir bando sugriebti už kojos.

Vieną kartą mano Taksui nutiko nelaimė – jis buvo smarkiai sužeistas. Vieną naktį blogi kaimo jaunuoliai sumušė mano šuniuką. Jam buvo sužeistos letenos, nugara. Aš ilgai gydžiau Taksą ir jis pasveiko.

Aš labai džiaugiuosi turėdama tokį draugą, nes be jo man būtų labai liūdna.

Akvilė, 7a kl.

